

Warszawa, 19 lutego 2025 r.

dr hab. Agnieszka Makowska

Akademia Teatralna im. Aleksandra Zelwerowicza

w Warszawie Filia w Białymstoku

**Recenzja dorobku artystycznego i pedagogicznego w postępowaniu o nadanie stopnia  
doktora habilitowanego dr Annie Piotrowskiej w dziedzinie sztuki, w dyscyplinie  
sztuki filmowe i teatralne**

Na posiedzeniu Rady ds. Stopni Akademii Sztuk Teatralnych im. Stanisława Wyspiańskiego w Krakowie, przeprowadzonym w dniu 16.12.2024 roku, podjęto uchwałę 4 / XII / 2024, na mocy której zostałam powołana na recenzentkę oraz członkinię Komisji Habilitacyjnej w postępowaniu o nadanie stopnia doktora habilitowanego dr Annie Piotrowskiej w dziedzinie sztuki, w dyscyplinie artystycznej sztuki filmowe i teatralne.

Kolejne szczeble edukacji dr Anny Piotrowskiej rysują się w jej życiorysie imponująco i biegną wielotorowo. W 1994 roku habilitantka ukończyła instruktorski kurs kwalifikacyjny w Krakowie, o specjalności taniec nowoczesny, pod patronatem Ministerstwa Kultury i Sztuki oraz Centrum Animacji Kulturalnej. W 2002 roku obroniła pracę magisterską w Prywatnej Wyższej Szkole Businessu i Administracji, dotyczącą rozwoju trzeciego sektora związanego z wejściem Polski do Unii Europejskiej. W 2009 roku otrzymała dyplom artysty tancerza przyznawany przez Związek Artystów Scen Polskich (ZASP), uznawany przez Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego. W 2019 roku zaś uzyskała tytuł doktora sztuki w dziedzinie sztuki, w dyscyplinie artystycznej sztuki muzyczne, na Wydziale Dyrygentury Chóralnej, Edukacji Muzycznej, Muzyki Kościelnej, Rytmiki i Tańca Uniwersytetu Muzycznego im. Fryderyka Chopina w Warszawie.

Wszechstronne wykształcenie zapewniło habilitantce wysokie kompetencje zarówno w pracy pedagoga, reżyserki, choreografki, tancerki, menedżerki, jak i animatorki kultury. Dr Anna Piotrowska wykazuje wysoką aktywność zawodową od ponad 30 lat, realizując projekty w dziedzinie sztuki, w dyscyplinie sztuki teatralne i filmowe, a także w dziedzinie sztuki muzyczne. Z powodzeniem tworzy również projekty edukacyjne z zakresu promocji oraz animacji tańca współczesnego, teatru tańca i sztuk performatywnych. Była założycielką, jak i główną twórczynią teatru tańca „mufmi” w Warszawie, pomysłodawczynią, główną fundatorką i prezeską Fundacji Rozwoju Tańca \_eferte. Obecnie pełni funkcję dyrektorki Bytomskiego Teatru Tańca i Ruchu Rozbark.

Ponadto wykłada na Wydziale Teatru Tańca w Bytomiu Akademii Sztuk Teatralnych im. Stanisława Wyspiańskiego w Krakowie. W latach 2019-2023 była prodziekanem Wydziału Teatru Tańca. Jej aktywność dydaktyczna obejmuje również wcześniejszą pracę na Wydziale Reżyserii Dramatu (obecna nazwa: Wydział Reżyserii i Dramaturgii) Akademii Sztuk Teatralnych im. Stanisława Wyspiańskiego w Krakowie i na Akademii Muzycznej w Łodzi, w Katedrze Musicalu i Choreografii, a także na Akademii Humanistyczno-Ekonomicznej w Łodzi na kierunku taniec.

### **Teatr – lekcja samego siebie**

„Mój teatr to nieskończoność w zagubieniu, podróży i znalezieniu. Spotkanie mojej myśli z zaskoczenia. To przestrzeń przypatrywania się i lekcji siebie samego” – to zdanie pochodzące z tekstu habilitantki, stworzonego z okazji Międzynarodowego Dnia Teatru w 2023 roku, szczególnie utkwiło mi w pamięci podczas lektury Autoreferatu pani Anny Piotrowskiej. Stanowi ono bowiem w moim przekonaniu istotę jej spojrzenia na własną drogę zawodową oraz sztukę, którą uprawia. Motto, towarzyszące jej od początku pracy twórczej, brzmi: *Tańczyć znaczy poznawać siebie*. Temu zdaniu habilitantka przypatruje się od 1995 roku – kiedy to rozpoczęła swoją aktywność zawodową.

Pierwszym ważnym krokiem w profesjonalizacji jej zainteresowań było wspomniane ukończenie w 1994 roku instruktorskiego kursu kwalifikacyjnego o specjalności taniec nowoczesny w Krakowie. Realizacja pierwszej pracy artystycznej habilitantki pt. „Linia” miała miejsce w Warszawie, w roku 1996. Pierwszym zaś miejscem jej działalności zawodowej był Młodzieżowy Dom Kultury w Warszawie (ul. Puławska 97), gdzie przez dwa lata prowadziła zespół „Dystans”. Ważnym – jak sama wskazuje w Autoreferacie – momentem na początku jej kariery zawodowej okazało się odejście z MDK (w 1997 roku) i rozpoczęcie niezależnej działalności. Dzięki menedżerskim umiejętnościom udało jej się pozyskać dla swego zespołu sponsora strategicznego na trzy lata. Był nim Totalizator Sportowy LOTTO. Po pięciu latach działalności „Dystans” ewoluował i przekształcił się w formację „mufni”.

Warszawski teatr tańca „mufni” był w pełni autorską inicjatywą habilitantki. Działał z powodzeniem do 2021 roku. Funkcjonował dzięki współpracy z Klubem Dowództwa Garnizonu Warszawa i Zespołem Kultury dla Dzielnicy Mokotów. Dzięki dr Annie Piotrowskiej stał się marką rozpoznawalną, a także uznaną w świecie teatru tańca. Świadczą o tym międzynarodowe sukcesy tejże formacji, główne nagrody 14. oraz 15. Międzynarodowych Prezentacji Współczesnych Form Tanecznych w Kaliszu, kolejno w latach 2006 i 2007. W protokole konkursowym uzasadniającym jedną z nagród czytamy: „Za polityczną wypowiedź na temat traktowania kobiecego ciała w polskim społeczeństwie, za sceniczne środki wyrazu, balansowanie na krawędzi ironii i powagi, umiejętności i ograniczeń ciała”.

Kolejne festiwalowe sukcesy dr Anny Piotrowskiej świadczą o jej imponującej aktywności twórczej. Była dwukrotną laureatką międzynarodowego SoloDuo Dance Festival (Budapeszt 2005/2006). Jej choreografie otrzymały tytuły: THE BEST SOLO 2006 za pracę „mission” („misja\_ka”) i THE BEST DUO 2006 za „Gemini tryptyk”. Od kilkunastu lat występuje tam także w roli jurorki. Warto przypomnieć, że jest również inicjatorką polskiej edycji SoloDuo.

W ramach działalności teatru tańca „mufmi” habilitantka organizowała także inicjatywy site-specific (odbywające się w przestrzeniach miejskich). Przykładem mogą być choćby: „Atak przestrzeni” (wywiedziony z festiwalu tańca PolemiQi), „Kino o każdej porze” (na zaproszenie CSW w Warszawie), „Puste miejsca” (stare kino Klubu DGW), „z GÓRY na DÓŁ”, „transmarszałkowska”, „mufmi in, mufmi out”.

Wspomniana wcześniej szeroko zakrojona aktywność artystyczna habilitantki motywowana jest ciągłą potrzebą rozwoju. Ową potrzebę dr Anna Piotrowska zaspokajała w swej karierze z międzynarodowym rozmachem. W 2004 roku była stypendystką British Council Awards 2004 – Young Polish Arts Entrepreneur. Dzięki stypendium otrzymanemu w ramach tego programu miała możliwość kontaktu ze wszystkimi związanymi z tańcem współczesnym wyższymi uczelniami w Wielkiej Brytanii. Poznała pedagogów, programy edukacyjne i infrastrukturę m.in. w London Contemporary Dance School, Trinity Laban Conservatoire of Music & Dance, Middlesex University, The Rambert School of Ballet and Contemporary Dance, jak również Northern School of Contemporary Dance. W 2023 roku natomiast wzięła udział w prestiżowym programie realizowanym przez Departament Stanu USA, tj. w International Visitor Leadership Program, na zaproszenie Ambasady Stanów Zjednoczonych i Konsulatu Generalnego Stanów Zjednoczonych w Krakowie. Zgodnie z zasadami programu odwiedziła wiele organizacji pozarządowych i instytucji rządowych, muzeów, galerii, teatrów, uczelni w: Waszyngtonie, Nowym Jorku, Detroit, Seattle, Nowym Orleanie. Była w grupie zaproszonych gości z 16 krajów. Godnie reprezentowała wówczas Bytomski Teatr Tańca i Ruchu Rozbark, a także Akademię Sztuk Teatralnych im. St. Wyspiańskiego w Krakowie Wydział Teatru Tańca w Bytomiu i samo miasto.

Od samego początku kariery zawodowej dr Anna Piotrowska jest producentką wielu przedstawień. Szczególnie moment założenia Fundacji Rozwoju Tańca\_eferte w 2003 roku znacząco wzmocnił jej kompetencje na „rynku grantobiorców”. „Misją *eferte* – jak pisze w Autoreferacie – jest możliwość tworzenia warunków produkcyjnych, rozwojowych, edukacyjnych w sferze sztuki tańca. Od momentu założenia fundacji jej głównym zadaniem było i jest wspieranie produkcyjno-artystyczne m.in. grupy *mufmi* i artystów współpracujących w obrębie *mufmi* teatru tańca”. W przeciągu blisko 20 lat Fundacja Rozwoju Tańca\_eferte wyprodukowała ponad 50 przedstawień teatru tańca, wystawiając je na scenach polskich oraz zagranicznych. Zrealizowała także programy edukacyjne o zasięgu

międzynarodowym, głównie w dziedzinie promocji tańca współczesnego, edukacji tanecznej, kompozycji tańca i choreografii. Założenie własnej organizacji pozarządowej stanowiło znakomitą podstawę do późniejszego dwukrotnego objęcia stanowiska dyrektorki Teatru Tańca i Ruchu Rozbark w Bytomiu. Pierwszy okres jej dyrektorowania przypada na lata 2012-2018. Drugi zaś od 2020 roku. Funkcję tę habilitantka pełni z powodzeniem do dziś.

Na przestrzeni wieloletniej aktywności zawodowej dr Anna Piotrowska propagowała i wspierała kulturę tańca współczesnego, czynnie uczestniczyła w jej rozwoju nie tylko na poziomie ogólnopolskim, ale również międzynarodowym. Jurorowała na wielu festiwalach oraz w konkursach, na przykład w Międzynarodowym Konkursie Choreograficznym Uczniów Szkół Baletowych oraz Dolinie Kreatywnej TVP w dziedzinach taniec i animacja kultury. Gościnnie uczestniczyła m.in. w: Gramigna Festival (Palermo, 2007), International Poesifestival (Sztokholm, 2007), Nu Dance Fest (Bratysława, 2007/2008), Fabriaktionen (Berlin, 2008), Working Title Festival (Bruksela 2008), IKRA Dance and Performance Art Festival (Tornio, 2011), DanseFestival Barents (Hammerfest, 2011). Wielokrotnie była zapraszana na Międzynarodową Konferencję Tańca Współczesnego i Festiwalu Sztuki Tanecznej (Bytom), Międzynarodowe Prezentacje Współczesnych Form Tańca, Międzynarodowe Spotkania Teatrów Tańca (Lublin) i na SoloDuo Dance Festival (Budapeszt, 2005-2023). Współorganizowała także międzynarodowe projekty artystyczne: „Walk\_2\_corner”, „HUG” (Węgry), „Laka la Mnija in the field of half of sth” (Norwegia), „Cold Fish” (Norwegia), „CoCo\_Klimt” (Słowacja), „or Clitoris Landscape (close to gate No. 5)” (Włochy). Uczestniczyła także w programie „advancing performing arts project (APAP)” w 2008 roku, w ramach którego powstało solowe przedstawienie „Look 4 faces”, wystawiane m.in. w Bytomiu, Warszawie, Berlinie, Brukseli i Gdańsku. Ponadto jest pomysłodawczynią i koordynatorką wielu ogólnopolskich i międzynarodowych programów edukacyjno-kulturalnych: Ogólnopolskiego Festiwalu Tańca Współczesnego PolemiQi (osiem edycji, Warszawa), „Ataku przestrzeni” (cyklicznych wydarzeń typu site-specific), wydarzeń z cyklu „kierunek.(Europa\_Warszawa).taniec”, Międzynarodowego Festiwalu SoloDuo Dance Festival Polska Edycja, cyklicznych wydarzeń warsztatowych: „laboratorium choreografii”, „British 4 Polish Dance” i in.

Jako dyrektorka instytucji kultury znakomicie wykorzystuje swoje menedżerskie umiejętności nabyte w Prywatnej Wyższej Szkole Businessu i Administracji, o czym świadczą międzynarodowe projekty, w które wielokrotnie angażowała się z ramienia teatru Rozbark. Do najbardziej spektakularnych kooperacji zaliczyć można współpracę z izraelsko-holenderskim duetem choreograficznym Ivgi & Greben (Uri Ivgi i Johan Greben) czy udział w międzynarodowym projekcie „Recording Fields”, którego premiera odbyła się w Düsseldorfie. Dr Anna Piotrowska jako dyrektorka jest także otwarta na współpracę z innymi instytucjami kultury oraz formacjami

artystycznymi. Znakomitym przykładem takiej kooperacji jest spektakl „Dziadowisko” zrealizowany wspólnie z Zespołem Pieśni i Tańca Śląsk.

Dr Anna Piotrowska zasłynęła także jako choreografka w licznych realizacjach teatralnych, m.in. w Teatrze im. Heleny Modrzejewskiej w Legnicy, Teatrze Współczesnym w Szczecinie, Lubuskim Teatrze w Zielonej Górze, Teatrze Nowym w Poznaniu, Teatrze Łaźnia Nowa w Krakowie, Teatrze IMKA w Warszawie. Współpracowała z reżyserami dramatycznymi: Pawłem Kamzą, Michałem Siegoczyńskim i Arturem Tyszkiewiczem. Stworzyła ruch sceniczny dla spektaklu „Pobłaskanie” w Teatrze K3 (teatr lalek) z Białegostoku.

### **Powołanie pedagogiczne i wydarzenia naukowe**

Jest ono silnie wyczuwalne od pierwszych lat aktywności zawodowej dr Anny Piotrowskiej. Ukończenie instruktorskiego kursu kwalifikacyjnego o specjalności taniec nowoczesny w Krakowie stanowiło jedynie załączek wieloletniego rozwoju w kierunku działalności pedagogicznej. Przyznaje w Autoreferacie: „Domeną mojego rozwoju jest fakt, iż ucząc innych, rozwijam się sama. Nigdy nie tańczyłam w zawodowej grupie, przyjmując rolę tancerki. Od zawsze byłam na pozycji lidera”. Wraz z zawodowym rozwojem wzmacniała kompetencje i konsekwentnie zmierzała do profesjonalizacji swoich artystycznych działań. Nie kończąc szkoły artystycznej, tanecznej czy aktorskiej (dyplom artysty tancerza przyznany przez ZASP w 2009 roku), stała się pedagogiem na uczelni wyższej. Jej kariera dydaktyczna oraz naukowa rozwijała się niezwykle dynamicznie. W roku 2019 uzyskała stopień doktora w dziedzinie sztuki muzyczne, dyscyplinie rytmika i taniec, na Uniwersytecie Muzycznym Fryderyka Chopina w Warszawie, na Wydziale Dyrygentury Chóralnej, Edukacji Muzycznej, Muzyki Kościelnej, Rytmiki i Tańca. Jako pedagog współpracowała także z Akademią Muzyczną im. Grażyny i Kiejstuta Bacewiczów w Łodzi oraz z Wyższą Szkołą Humanistyczno-Ekonomiczną w Łodzi.

Obecnie piastuje stanowisko adiunkta na Wydziale Teatru Tańca w Bytomiu Akademii Sztuk Teatralnych im. St. Wyspiańskiego w Krakowie, gdzie w latach 2019-2023 pełniła dodatkowo funkcję prodziekana wydziału. Dotąd na tejże uczelni prowadziła następujące zajęcia: Formy teatru tańca i Struktury choreograficzne, Improwizacje, Sceny improwizowane i Taniec współczesny. Ze studentkami i studentami stworzyła kilka spektakli, które były eksploatowane na scenach polskich jako projekty site-specific i na festiwalach międzynarodowych. Wykładała ponadto na Wydziale Reżyserii Dramatu Akademii Sztuk Teatralnych im. Stanisława Wyspiańskiego w Krakowie. Wszystkie wyżej wymienione aktywności akademickie świadczą o wszechstronności habilitantki także na polu dydaktycznym.

Wielokierunkowa kariera naukowa dr Anny Piotrowskiej nie ogranicza się jedynie do praktyki pedagogicznej. Habilitantka ma bowiem na swoim koncie udział w ważnych wydarzeniach naukowych, jak choćby w Ogólnopolskiej Konferencji Naukowej „Taniec w Warszawie. Sztuka tańca i choreografii w XX i XXI wieku”, w panelu dyskusyjnym „CHOREOGRAFIA JEST KOBIETĄ. Przyszłość warszawskiego środowiska tanecznego w kontekście istnienia Centrum Sztuki Tańca w Warszawie”, czy wystąpienie na konferencji zatytułowanej „Teatr Tańca przestrzenią wolności”, zorganizowanej przez Akademię Sztuk Teatralnych im. St. Wyspiańskiego, filia we Wrocławiu, Wrocławski Teatr Tańca.

### **Dzieło przewodnie – autorskie spektakle**

Na dzieło przewodnie zgłoszone przez habilitantkę w niniejszym postępowaniu habilitacyjnym składa się aż osiem autorskich spektakli. Każdy z nich dotyczy innego tematu.

Pierwszy – „Historia Brzydoty” – zrealizowany dla Wrocławskiego Teatru Pantomimy im. Henryka Tomaszewskiego, dotyczy problemu zaburzeń odżywiania. Środki wyrazu pantomimy i tańca posłużyły – jak pisze habilitantka – do przedstawienia ukrywanych kompleksów, jakie rodzą się w świecie, w którym obowiązują określone sztuczne kanony piękna.

Drugi – wspomniany już „Recording Fields” – dotyczy tematu ekstremalnych warunków fizycznej pracy, doświadczania przekroczenia. To próba zrozumienia, jak zachowują się ludzkie ciało i psychika w przestrzeni kopalni, będącej przecież w pełni wytworem ludzkiej pracy.

Trzeci – „Tonie jest postawa artystyczna! czyli premiery nie będzie” – to monodram. Stanowi pewnego rodzaju dyskurs z twórczością Tadeusza Kantora w kontekście obecności aktora w przestrzeni scenicznej.

Z kolei czwarty spektakl – „Panny z Przyszłości” – jest osobistą refleksją nad rolą kobiety w obliczu zmiany stanu cywilnego, z uwzględnieniem relacji z rodzicami, rodziną i najbliższym środowiskiem w kontekście patriarchalnych wzorców głęboko zakorzenionych w polskiej kulturze.

Piąty natomiast – „Gemini tryptyk” – porusza tematy mistyczne, jednocześnie pochylając się nad definicją ekosystemu. Stanowi próbę zrozumienia, jaki wpływ ma człowiek na poprawę jakości środowiska, jaką rolę odgrywa w koegzystencji z naturą.

Szósty – „Policzalni” – jest swego rodzaju spojrzeniem na naturę ludzką z perspektywy matematyki, fizyki, filozofii i zdefiniowanie jej poprzez liczby. Liczenie zaś czy naliczanie stanowi tu formę zauważenia siebie poprzez pryzmat schematów życia codziennego.

Siódmy – „Bestie” – inspirowany był życiem i twórczością Brunona Schulza. Osią tematyczną spektaklu jest popęd, który skupia jak w soczewce wymianę między tym, co w nas biologiczne, cielesne, a tym, co psychiczne. To wizja artystyczna dr Anny Piotrowskiej, która uświadamia, że „bestie” zrodzone z zahamowań, wyparcia marzeń i fantazji czają się także w nas – w odbiorcach, widzach.

Ósmy – „Dziadowisko” – to dzieło, które powstało na podstawie „Dziadów cz. II” Adama Mickiewicza i stanowi próbę odkrycia wątków romantycznych w spotkaniu z teatrem tańca.

Ta wielowątkowość i wielowymiarowość poczynąń twórczych wyłaniająca się ze spektakli dr Anny Piotrowskiej świadczy o ogromnej ciekawości świata habilitantki, jej wszechstronności, erudycji, a także nieustannej potrzebie zrozumienia siebie, natury ludzkiej, otaczającego świata i spojrzenia na nie z różnych perspektyw poznawczych. Mimo swej różnorodności spektakle dr Anny Piotrowskiej mają wyraźne cechy wspólne. Łączy je bowiem szeroko pojęty perfekcjonizm. Każdy temat, na jakim skupia się habilitantka, opracowany jest niezwykle wnikliwie, wielopłaszczyznowo. Mamy do czynienia z wykonaniem aktorskim, przygotowaniem tanecznym na najwyższym poziomie. Dzieła dr Anny Piotrowskiej charakteryzuje także znakomita organizacja przestrzenna. Aktywne ciało aktora-tancerza podejmuje dialog z przestrzenią, tworząc obrazy silne, emocjonalnie nacechowane, pozostające w pamięci widzów. Nic więc dziwnego, iż recenzenci doceniają twórczość habilitantki. Oto, jak piszą o jej spektaklach:

„(...) To teatr zaangażowany na najwyższym poziomie artystycznym. Po wstępie oferuje katharsis, oczyszczenie umysłu z litości i trwogi”. (...) Anna Piotrowska – rewelacyjna reżyserka, choreografka i wizjonerka – stworzyła wstrząsająco piękny „taniec śmierci” (...) Zachwyca konsekwencja Piotrowskiej w komponowaniu i pogłębianiu narracji zanikania. (...)” (Mirosław Kocur, „Danse macabre”, teatralny.pl)

„(...) Ten spektakl jest przykładem umiejętnego zarządzania drobiazgami, które dobrze ustawione mogą pełnić rolę wbijających się w pamięć symboli, a nade wszystko prowokować nas do ocen społecznych i państwowych norm, prób uwolnienia się (choćby częściowego) od policzalności i kontroli. (...)” (Sandra Wilk, „Liczy się całe życie”, stronatanca.pl)

„(...) To naprawdę ciekawa i dobrze zatańczona praca. A jeśli do nas dotarła, przebiła się przez nasz opór, że o takich sprawach nie należy mówić głośno, a już na pewno nie w teatrze, to tym lepiej. Powinno się tak wydarzyć, bo w końcu mamy tu do czynienia z teatrem tańca, sztuką, której podstawowym narzędziem jest ciało i jego interakcja z drugim ciałem, często bardzo intensywna. (...)” (Sandra Wilk „Od wstydu po wyzwolenie”, stronatanca.pl)

„(...) Przepływ energii ze sceny ku widowni w trakcie „Dziadowiska” uruchomił we mnie bardziej zmysłowy odbiór, uwrażliwił mnie na dźwięk, rytm i melodię słów, umożliwił głębokie przeżycie estetyczne. (...)” (Kamila Łapicka, „Myślenie i czucie”, e-teatr.pl)

„(...) Anna Piotrowska demonstruje wspaniałą formę reżyserską, łącząc spore doświadczenie ze szczerą chęcią utrzymania poczynąń Teatru Rozbark na bardzo wysokim poziomie artystycznym. (...)” (Henryk Mazurkiewicz, „Złowieszczę tańcząc wieszczka”, kwartalnik teatralny „nietak!t”).

Entuzjastycznie oceniane w powyższych recenzjach spektakle autorstwa dr Anny Piotrowskiej, znakomicie wyreżyserowane, świetnie wykonane, były efektem konsekwentnie wypracowanej przez habilitantkę własnej metody twórczej. Opisany w Autoreferacie autorski system pracy opiera się na ciągłym procesie bez założonego z góry efektu. Proces ten dotyczy eksperymentowania z ruchem, badania cielesności, badania możliwości kinetycznych, poszerzania ich. Głównym narzędziem, jakim artystka operuje, jest improwizacja. Autorską metodę nazwała „onebodyspacerecognizer”, a oznacza ona formę eksploracji w obrębie rozmaitych praktyk improwizacyjnych i świadomego rozwijania umiejętności pracy tancerza z własnym ciałem w przestrzeni. Powołanie do życia autorskiego systemu pracy zaowocowało pojawieniem się stworzonej przez habilitantkę autorskiej nomenklatury. Jednym z przykładów jest termin „improwizja” – a oznacza zjawisko polegające na generowaniu i badaniu stanów oraz wizji podczas zadań improwizowanych.

Inny zaś przykład to nowatorska koncepcja „ciała industrialnego”, która opiera się na eksplorowaniu potencjału wyrazistości ludzkiego ciała w kontekście postindustrialnego pejzażu. Bardzo ważnym aspektem dla twórczości habilitantki jest eksperymentalne podejście do sceniczno-ruchowych działań, popartych gruntownym opracowaniem danego tematu, pogłębionym researchem. Nic więc dziwnego, iż spektakle autorstwa dr Anny Piotrowskiej charakteryzuje tak znakomity poziom konceptualny oraz wykonawczy.

## **Konkluzja**

Dr Anna Piotrowska już 30 lat prężnie działa zarówno w przestrzeni edukacji artystycznej, jak i pracy twórczej. W ciągu tego czasu stworzyła ponad 130 spektakli teatru tańca. Tak imponująco bogaty dorobek artystyczny, a także współpraca z reżyserami teatralnymi, praca na uczelni wyższej, założenie własnej fundacji, stanowisko kierownicze w prowadzeniu zespołu artystycznego, praca wyjazdowa, zaangażowanie w rozwój Wydziału Teatru Tańca w Bytomiu Akademii Sztuk Teatralnych im. St. Wyspiańskiego w Krakowie potwierdzają, iż dr Anna Piotrowska to artystka, która w ogromnym stopniu przyczyniła się do rozwoju dyscypliny sztuki filmowe i teatralne. Z pełnym przekonaniem, na mocy art. 219 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce, wnioskuję o nadanie dr Annie Piotrowskiej stopnia doktora habilitowanego.

